

El PSC i Catalunya

Ernest Maragall

Exsecretari general del Govern

Portem pocs dies de campanya electoral i moltes setmanes de precampanya. Ja hem pogut veure, escoltar i apreciar els diversos capteniments personals i col·lectius, les propostes, les reflexions que els partits catalans han adreçat als catalans i les catalanes. Ha estat un període útil i prou didàctic. Potser per primer cop amb tanta claredat, han aparegut dues opcions contrastades: la conservadora i la progressista.

En aquest panorama, el candidat socialista és l'única i autèntica novetat. Com vaig tenir ocasió de dir-li a ell mateix, **Montilla** és un dels protagonistes principals. *Subjecte* natural de la campanya, però també és un dels temes centrals a debat i consideració generals. *Objecte* de l'atenció i l'interès de tothom. Del que ell faci i digui en depèn una part significativa dels resultats que coneixerem el dia de Tots Sants al vespre.

EN ELS últims dies --diumenge passat amb tota la intensitat mediàtica-- CiU ens ha proporcionat un espectacle previsible. Enduts pel seu entusiasme han decidit anar a totes, llançar una campanya negativa duríssima, directament importada dels exemples més foscos dels republicans nord- americans, contra el Govern catalanista i d'esquerres que ha governat Catalunya aquests tres anys. En competència directa amb els precedents de la Fundació FAES i la tasca diària de la cadena d'emissores de la COPE, **Artur Mas** s'ha descarat i ens mostra el seu rostre més explícitament reaccionari. La demonització dels protagonistes del Govern legítim de Catalunya entre els anys 2003 i 2006 feta per CiU no té res a envejar amb la que dugué a terme el govern del PP el desembre del 2003. Una ofensiva que arribà al seu clímax les setmanes anteriors a l'11 i el 14 de març del 2004.

Aquest espectacle de CiU s'ha dissenyat en plena coherència amb les propostes socials que anava formulant: xecs, reducció d'impostos als més rics i mercat, mercat i només mercat com a solució a tots els problemes de la nostra societat. En tot cas s'agraeix el servei. El país sencer sap millor el que s'hi juga, sap el que significaria fer marxa enrere cap a la prepotència, el dèficit públic, l'abandó dels serveis públics i la manipulació com a llibre d'estil ja ben conegut dels últims anys dels governs de CIU.

MENTRE passava tot això, jo he pogut dedicar bona part del meu temps laboral a recórrer país, entrant en contacte directe amb la millor gent dels territoris, pobles, comarques i ciutats de Catalunya. Responsables i afiliats socialistes, membres de Ciutadans pel Canvi, alcaldes, diputats, professionals, empresaris, ciutadans i ciutadanes sense afiliació però amb inquietuds diverses. Ha estat reconfortant com a experiència directa, però també ha reforçat les meves conviccions i objectius de sempre i ha confirmat el magnífic futur que Catalunya té a les mans, si decideix apostar i, per tant, continuar amb l'orientació progressista del Govern de la Generalitat de Catalunya.

Tenim les idees, tenim el projecte, tenim el programa, però, molt especialment, tenim la millor gent, amb la capacitat, la solvència professional, l'honestedat i la dedicació que Catalunya mereix (i necessita).

Tres conclusions addicionals es deriven d'aquestes jornades de treball compartides amb gent dels diferents territoris de Catalunya: en primer lloc, els alcaldes (els Ajuntaments) segueixen sent columna vertebral i fonamental per a qualsevol projecte de país. En segon lloc, Ciutadans pel Canvi són aquí per quedar-se. Aquests anys han fet una tasca discreta però de profunditat, excepte la tasca de gestió en primera fila i amb resultats esplèndids del conseller **Josep M. Vallès** al front del Departament de Justícia, i ara els necessitem més que mai.

I tercera conclusió, la utilitat, almenys per mi mateix, per les converses apassionades que he pogut mantenir amb els sectors més inquiets i amb major

dificultat per acceptar de bon grat el procés de renovació i eventual canvi de rumb que creuen que s'està produint al si del PSC. Són ciutadans i ciutadanes progressistes que, segurament impressionats pel soroll mediàtic, per les conseqüències visibles en el terreny dels lideratges personals i pel trencament de la coalició en què havien dipositat tantes esperances, expressen una barreja de suspicàcies, desconfiança i escepticisme. Però tots entenen que cal posar en primer pla la qüestió principal en joc: la consciència plena de l'oportunitat que s'ofereix avui a Catalunya per consolidar i dur molt enllà el projecte de transformació social més ambiciós que mai s'hagi plantejat.

En tots els àmbits, en totes les propostes polítiques, especialment les socials, a tots els territoris de Catalunya: és l'hora de la veritat i no guanyarem sense l'aportació activa, la convicció, el contagi positiu que aquests ciutadans i ciutadanes poden i han de practicar. I fent-ho sense renunciar a res, sense deixar de pensar el que pensen i sense deixar de defensar les posicions que fins ara han cregut veure representades pel president **Maragall**. Unes posicions que, certament, segueixen presents, amb la força i la tenacitat que convenen, en l'equip, el programa i el compromís que el PSC, amb José **Montilla** al davant, ha pres formalment amb la ciutadania catalana.

¿I QUÈ ha de passar perquè Catalunya guanyi? ¿Què ha de passar per mantenir el rumb que ens ha permès obtenir èxits històrics com el de l'Estatut?, que ens ha servit per posar en marxa les polítiques socials de gran abast que ja estan fent-se realitat als barris; per fer sorgir les noves escoles, els pobles i ciutats amb més recursos, les llistes d'espera reduïdes, les ajudes socials ampliades; el mateix rumb de governació que ens ha permès aconseguir la reducció de l'atur, el ritme altíssim de creació de riquesa, les presons per fi en construcció, el sanejament dels comptes públics, les inversions multiplicades en la xarxa viària i, encara més, en la ferroviària; per recuperar els papers de Salamanca, multiplicar el nombre de biblioteques, dotar d'equipaments culturals, nous o rehabilitats, tantes ciutats de tot el país. ¿Què ha de passar perquè tot això segueixi?

Diguem-ho clar: a quinze dies de les eleccions catalanes apareixen dues possibilitats *naturals* i una altra d'*antinatural*, com a solucions viables per aspirar al recolzament majoritari en el Parlament de Catalunya i, per tant, per formar govern a la plaça de Sant Jaume. Les possibilitats *naturals* que ens pot oferir la nit de Tots Sants són prou òbvies: les dues forces principals a dreta i esquerra obtenen, l'una o l'altra, resultats que els permeten aspirar a la Presidència de la Generalitat i formar govern amb el suport d'alguna altra força o en solitari, amb recolzament parlamentari suficient.

EN EL CAS de CiU la història i l'experiència ens ho diuen ben clar. Si poden, governaran en minoria amb el suport del PP, encara que no fos "permanent i estable" com diu cínicament el compromís d'**Artur Mas** en la pantomima feta davant notari al mateix dia que ja es repartien milers i milers de "compromisos" a les bústies.

En el cas del PSC la qüestió es igualment clara. Comptaria, com a mínim, amb el reforç explícit de ICV-EA i, eventualment, amb el recolzament extern d'ERC. I bé, el risc real d'aquestes eleccions, des d'un punt de vista progressista, és el que es derivaria d'uns resultats que obrissin l'expectativa aparent d'un govern d'estricta obediència nacionalista, és a dir, un acord CiU-ERC. És possible que l'aritmètica parlamentària ho permeti i que ERC, legítimament, en volgués treure profit apujant el preu de la seva decisió en un o altre sentit.

PERÒ AIXÒ no és el pitjor d'aquest escenari. És perfectament imaginable el que succeiria a continuació. El reguitzell d'opinions, apel·lacions al seny català, pressions internes o externes i exigències *patriòtiques* per evitar-ho seria difícilment suportable. Des d'altres indrets, enllà de Catalunya, el missatge seria igualment explícit i potent: "Ara convé que el PSC mostri el seu caràcter de força central, assenyada, favorable a la governabilitat a Catalunya i a Madrid, realista, prudent...". I tot seguit: "Convé, doncs, acceptar la solució que garanteix seguretat, estabilitat, consens i tranquil·litat general: l'acord CiU-PSC". Ja la tindríem aquí; ja hauria arribat la gran coalició, el somni daurat d'empresaris i poders fàctics diversos, la solució que jo anunciava com a *antinatural*. És la reacció desmesurada --i promoguda interessadament en els

últims mesos-- als mals i perjudicis que, tòpicament, s'han adjudicat a la coalició de govern catalanista i d'esquerres dels tres últims anys. És la seducció de l'*oasi català* dut fins a les últimes conseqüències, el final de la política democràtica entesa com l'alternança necessària entre opcions contrastades de caire conservador o progressista. Deixeu-m'ho dir ben clar: aquesta seria la pitjor solució per a Catalunya, la negació de qualsevol procés de transformació social en profunditat i seria la major evidència de sucursalisme i subordinació del conjunt de la política catalana.

SERIA tant com acceptar que no podem ser --perquè no convé-- un país normal, amb dretes i esquerres, amb dos grans partits que aglutinen i representen espais socials diferenciats, concepcions nacionals pròpies, sistemes de valors contrastats.

Ja no podríem ser el subjecte polític ple que l'Estatut proclama en veu alta. Ens hem de resignar a ser --¿per sempre?-- una peça complementària, un satèl·lit digne i *peculiar* de l'autèntic i únic espai polític autònom: Madrid, entès com la personificació i escenari central de l'Estat, com a suma d'institucions, de centres de decisió política i econòmica.

"Madrid" creador i destructor d'opinió, validada o negada per uns mitjans de comunicació al servei d'aquesta concepció comuna d'Estat, des de perspectives ideològiques (ells sí que poden) ben diferenciades. "Madrid" que decideix el que és i el que no és admissible en el terreny constitucional, el que s'entén per norma *bàsica* obligatòria per a tots els legisladors autonòmics, el que fixa límits, però no regles transparents, per a la definició del que vol dir *solidaritat*.

LA RESPOSTA a aquesta hipòtesi *antinatural*, l'única resposta, és el PSC. Només uns magnífics resultats electorals dels socialistes catalans seran vacuna preventiva contra aquesta deriva tan negada públicament com previsible políticament. I per això serà necessari que ens hi posem tots. Des del president **Maragall** fins a cada un dels afiliats, simpatitzants, Ciutadans pel Canvi, començant, és clar, pel mateix candidat i tots els membres de les llistes socialistes. Junts, servint un sol objectiu comú però emprant els tons, els

llenguatges, les idees de cadascú, demostrant la diversitat, la grandesa, la capacitat de síntesi d'aquest "partit d'àmplies fronteres" que és el dels socialistes de Catalunya.

Defenso, com tants i tants ciutadans, les conviccions, les propostes, el projecte que ens va permetre, de la mà del president **Maragall**, pujar un graó molt rellevant en les fites que el PSC té plantejades des de la seva fundació. No és moment de retrocedir, ni de rectificar. És hora d'intensificar el nostre compromís. És l'hora de Catalunya. I la veu del PSC, dels socialistes catalans, s'ha de poder sentir alta i clara com mai.

Article publicat a El Periódico de Catalunya el 19 d'octubre de 2006